

[Ninn-Hansen.]

ren gjorde om EF-politikken, om resultater, der er opnået, og nye resultater, som vi vil arbejde for, synes jeg var rigtige.

Dette, at vi har en stærk og fælles baggrund for udenrigspolitikken, hindrer selvfølgelig ikke, at vi kan have forskellige opfattelser om nogle ting, og det er da rigtigt, som udenrigsministeren sagde, at vi har en forskellig opfattelse af, om man skal støtte disse befrielsesorganisationer. Vi har også i dag en forskellig opfattelse, det er måske mere iveren med hensyn til at placere sig i Angola, og dér lægger vi mere vægt på, at der er fremmede tropper til stede, og vil nødig have, at man fremkalder lignende situationer andre steder.

Må jeg sige om EF-politikken, at vi har ikke sagt; at vi skal stemme sammen om alting, det vil jo også være en umulighed. Vi kan ikke bestemme, at de 9 lande skal have en fælles mening hver gang. Jeg tror da, der vil opstå nye tilfælde, hvor man ikke kan fastholde samarbejdet imellem de 9. Måske gør der det allerede omkring en resolution, som jeg forstår er på vej i FN fra denne, det var vist en 20 mands gruppe, som vi i øvrigt ikke stemte for skulle nedsættes, og hvor jeg har indtryk af, at resolutionen har et sådant indhold, at vi bør stemme imod. Jeg vil gerne tilkendegive her, at det er i hvert fald det konservative folkepartis opfattelse, at vi bør stemme imod, uanset om alle EF-landene kan samles om dette standpunkt. Jeg går ud fra, at vi, hvis ministeren ikke vil ind på sagen her, får en anledning til i det udenrigspolitiske nævn at drøfte sagen, hvis der skulle opstå problemer i denne forbindelse.

Og så skal jeg blot sige nogle få bemærkninger til andre deltagere i debatten.

Til hr. Gert Petersen vil jeg blot sige: Ja men selv om hr. Gert Petersen ikke vil hjælpe til, så tillader jeg mig at have min ganske bestemte opfattelse af, at når man taler om menneskerettigheder, så interesserer man sig også for mennesker, af hvilken hudfarve de end er, også de hvide i Afrika ethvert sted.

Jeg vil gerne sige til hr. Knud Jespersen, der igen beskæftigede sig med ØK, at jeg synes, det er glædeligt, at regeringen har taget denne sag op. Jeg tror også, de fleste vil sige, at det manglede bare, og jeg takker for tilsagnet fra ministeren om, at vi senere i det udenrigspolitiske nævn får mere at vide om den sag.

Og så skulle jeg ikke have beskæftiget mig

med hr. Lembourn, såfremt hr. Lembourn i sine forsøg på at indynde sig hos regeringen ikke var kommet med en bemærkning til mig om, at han kun var enig med mig på ét punkt. Ja, sådan går det jo somme tider med konvertitter, de overgår tit dem, der var der i forvejen. Mit indtryk var i hvert fald, at jeg var enig med udenrigsministeren på adskillige punkter, og så må jeg jo affinde mig med, at jeg kun er enig med hr. Lembourn på ét punkt. Enhver har jo ret til at skifte opfattelse. Det har hr. Lembourn også, når det drejer sig om Europapolitikken, som det jo tydeligt fremgik af de bemærkninger, han fremsatte her i denne sag. Jeg synes måske blot, at hvis dette at skifte opfattelse går til en fuldstændig fjernelse fra tidligere standpunkter, så nærmer det sig næsten en personlighedsspaltning.

Jeg hørte med stor interesse på hr. Lembourns bemærkninger om Afrikasituationen og forholdet sorte og hvide, for jeg ved, at det er noget, hr. Lembourn kender til fra rejser i Afrika. Men når jeg så tænker på hr. Lembourns bog »Hvide mand, hvad nu?« og på hyldesten dengang til Congo for det belgiske styre, altså kolonistytet i Congo, og også på en række andre situationer i denne bog, så vil jeg bare sige til hr. Lembourn, at denne bog, som jeg glæder mig over at have med en venlig dedikation fra forfatteren, vil jeg nu give en tilføjeelse ved at lægge fortrykket ind på en bestemt side i bogen; så har jeg i hvert fald to standpunkter på én gang, og så har man jo noget at vælge imellem.

Honoré (KrF):

Jeg vil knytte et par ord til hr. Hilmar Baunsgaards argument, at dersom regeringen havde stemt anderledes, så ville den hidtidige danske Afrikapolitik have været utroværdig. Jeg må sige, at jeg deler hr. Poul Hartlings undren over dette argument. Med den stemmeforklaring, som regeringen afgav, havde det faktisk været muligt for regeringen at undlade at stemme, uden at det havde gjort den helt store forskel, og at hænge troværdigheden eller ikke-troværdigheden af den hidtidige Afrikapolitik op på dette forekommer mig helt at overspille betydningen af denne afstemning.

Hr. Jørgen Juniors indlæg var et meget mærkeligt indlæg, en blanding af nogle, vi kan godt kalde det meget materialistiske betragtninger og nogle enkelte sandhedsglimt med en uhyre kynisk holdning og med en påstand, som ikke